

fremkomme, Thinget da vil overbevise sig om, at det vil være forgæves at bearbejde nærværende Sag. Da den ikke kan bearbejdes uden i høj Grad at bebyrde flere af Thingets Medlemmer, saa forekommer det mig at være mindre rigtigt, allerede nu at tage en Beslutning, som paalægger dem et saa betydeligt Arbejde, saalænge man ikke har benyttet den Leilighed, som er givet, til at sætte sig saaledes ind i Sagen, at man kan have nogen Mening om, hvorvidt det vil være et nyttigt Arbejde eller ikke, og efter hvad der er bemærket deels af den høitærede Formand og deels af min høitærede Sidemand (Blechberg), forekommer det mig klart, at der under ingen Omstændighed vil være tabt Noget for Sagens grundige Behandling, ved at der i Diebliffet ikke nedfattes et Udvalg.

Kierregaard: Efter hvad de to sidste meget ærede Talere have gjort gjældende, forekommer det mig, at hvergang et Lovforslag skal foretages, Maaden for dets Fremme vil komme til at beroe paa, om Regjeringen ytrer, at den i Almindelighed har store Betæneligheder derved, saa den derved altsaa kan have den Indvirkning paa Thingets Beslutning, at man som Følge deraf ikke faaer noget Udvalg forud for Sagens første Behandling. Om det nu virkelig er aldeles uden Indflydelse paa Sagens Skæbne i Fremtiden, derom kan der vistnok være meget forskellige Meninger. Men jeg for min Deel vil dog tillade mig at spørge de ærede Medlemmer, som her ere af modsat Mening med mig, om de virkelig troe, at en Ministers Ytringer i saadan Anledning ville være lige oplysende, lige veiledende, hvad enten Ministeriet staaer ved første Behandling kæmpende ligeoverfor Forslagsstilleren og dem, som understøtte hans Forslag, saa det stiller sig paa det Standpunkt, at det alene finder sig foranlediget til at gjøre Betæneligheder og Banskigheder

gjældende og saa fremdeles, eller det i et Udvalg foranlediges til at yttre sig om og gaae ind paa at fremsætte, ved hvilke Modificationer det troer at kunne lade sig binde for Sagen, og hvad der maa opgives og forandres i Forslaget, naar Regjeringen skal og kan indlade sig derpaa og saa videre. Jeg tillader mig at have den Overbeviisning, at dette gjør en Forskiel. Og uden at yttre mindste Tanke om, til hvilken Side Fordelen ved enhver af disse Udtalelsesmaader fra Ministeriet vil falde, forekommer det mig dog nødvendigt at holde over den Grundsætning, at det ikke for Thinget bliver afgjørende Grund for, hvorledes det vil behandle en Sag, at der strax ved dens første Foretagelse fra Ministeriets Side bliver sagt, at det har store Betæneligheder derved.

Orsted: Det er vistnok ikke blot den Omstændighed, at Ministeriet har erklæret, at det finder Betæneligheder ved denne Sag, som skulde bestemme Thinget til ikke strax at nedfatte et Udvalg. Men det er efter hele Sagens Bestaenighed og navnlig efter de Ytringer, som ogsaa ere faldne her i Thinget fra forskellige Sider, klart, at der kan være meget vægtige og grundede Betæneligheder, at der i Særdeleshed her er Spørgsmaal om betydelige finantstille Dpoffrelser, som skulle gjøres for at fremme Sagen, som iøvrigt allerede er i meget god Gang i Dverensstemmelse med de almindelige Love. Det er det, som gjør, at det er vigtigt her, at man bliver saaledes underrettet om disse Betæneligheder, at man kan beregne, om der er noget Haab om, at der kan udrettes Noget ved at Sagen nyder Fremme.

Rettelse.

Nr. 8 Sp. 119 L. 22 f. o. „etc.“ læs „et“.